

Publicerad 2004-12-08 23:34 av Andrea

ungefär så,

jag svimmar.

man drömmer om människor som är normala

det är så jävla mörkt nu för tiden solen går ner klockan 4 och med klockan dras deras huven liksom ner mot marken sjunker mer och mer för varje timme du är den enda som fortfarande är sådär gudomligt sommarvacker att man nästan smäller av och blir en känsloknarkande blåst groupie men för det mesta stannar jag bara upp en stund och elektriciteten i väggarna är ingenting jämfört med den jag har i händerna ibland vet jag inte om det är jag som själv ger mig stötar eller om det är du som bara har vägarna förbi sådär ibland men de säger att de kommer från mitt hår från min nya fleaströja jag vet att det är dina blickar som samlats i/under min hud så många ansikten studsar runt i mitt huvud etsar sig fast du bränner hårdast så klart orden fastnar i halsen och du hickar till av förvåning så mycket ogjort jag har gjort så mycket gjort som jag vill ha ogjort och det är liksom psykiskt ansträngande att försöka vara normal just nu VISA MIG STJÄRNAN MÅNEN OCH VÅREN VI SKA FLY TILL ibland kan jag se hur åtrån stormar under din hud och du tar min hand vi skulle kunna spricka av för mycket närhet på en gång

vi tummade på att vi skulle sluta tråna sluta jaga sluta leta vi tummade på att vi skulle hitta allt tillslut;
sådan bryter man inte, man bryter inget man tummar om med dig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Andrea med Poeter.se id #1215 innehar upphovsrätten